

- 16. עֵמֶק הַצְּפוּרִים הָאֲבוֹדוֹת
- 17. בֵּית הַקְּבֻרוֹת לְמוֹצָצִים
- 18. יַעַר הַמוֹצָצִים
- 19. אֲרָמוֹן הַמוֹצָצִים
- 20. בֵּית הַמוֹצָצִים
- 21. אֲרֶץ הַיְלָדִים הַמְּתִים
- 22. עֵמֶק הַמְּמַתְקִים
- 23. הַר הַגְּלִידָה
- 24. עֵצֵי צֶמֶר גֶּפֶן מְתוּק
- 25. יַם הַמְּרֻשְׁמְלוֹ
- 26. בִּיסְלֵי
- 27. קֶשֶׁת טוֹפֵי
- 28. מִשְׁטְחֵי שׁוֹקוֹלֵד
- 29. בֵּית הַסֵּפֶר חַיִּים מְשֻׁעָעִים

- 1. שַׁעַר הַכְּנִיסָה
- 2. הַדְּבִי הַשׁוֹמֵר
- 3. הַכְּרָמֶל - הָהָר
- 4. הַיָּם
- 5. אֲרָגֵז הַחוֹל
- 6. רֶצִיף הַרְכָּבָת
- 7. בֵּית הַסֵּפֶר הַמְּעַצְבֵּן לְיְלָדִים
- 8. מְעֵרַת הַכְּאָבִים הַנּוֹרְאִים
- 9. עִיר הַמְּבַגְרִים
- 10. הַמוֹנְאוֹן לְחֶקֶר הַיְלָדוֹת
- 11. הַר הַחִלּוּמוֹת
- 12. מְעָרָה
- 13. עִיר הַבְּרָבִיּוֹת
- 14. מְדַבֵּר הַשְּׁעֵמוּם
- 15. הַעֲצִים הַקְּשׁוּרִים

עֵפֶר גְּרוֹזְבֶּרֶד

אֶרֶץ הַיְלָדִים

אִיורים: דְּנִי קְרֵמֶן

עֵפֶר גְּרוֹזְבֶּרֶד

איורים: מ. ד. מ.

עיצוב הספר והעטיפה: אורי קרמן
מוציא לאור: סטימצקי-הוצאה לאור
לפניות: publishing@steimatzky.co.il

© כל הזכויות שמורות למחבר

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע,
לשדר או לקלוט בכל דרך או אמצעי אלקטרוני, אופטי או מכני אחר,
כל חלק שהוא מהחומר הכלול בספר זה.
שימוש מסחרי מכל סוג שהוא בחומר הכלול בספר זה אסור
בהחלט, אלא ברשות מפורשת בכתב מהמחבר.

מסת"ב: 1-606-236-965-978 ISBN:

נדפס בישראל 2018

ספר זה מקדיש לכל הילדים שרוצים להשאיר לנצח ילדים
ולכל המבגרים שנכשלו במשימה הזאת.

תִּכּוֹן

9	הערת המחבר
11	הקדמה
17	הכניסה לארץ הילדים
21	הבית בארגז החול
23	החיים בבית המשתף
26	ספור ארץ הילדים
31	הרכבת לבית הספר המעצבן לילדים
36	נאומו של אנון המן
39	בית הספר המעצבן לילדים
43	פצצת הסרחון
50	בית הקברות למוצצים
54	בית הספר לילדים מעצבנים
56	הבריחה מבית הספר המעצבן לילדים
60	היציאה לדרך
66	אנון המן מגלה את מרטה, ברטה, עפר וילדי הלילה
72	המרדף
76	הרחלומות
84	עפים, עפים, עפים...
87	הנפילה בשבי
91	המסע לארץ הילדים המתים
99	ארץ הילדים המתים
106	יער המוצצים
112	עיר הברביות
119	בחזרה לבית הספר המעצבן לילדים
127	מערת הכאבים הנוראיים
134	עמק הממתקים
137	ההכנות לקרב
140	הקרב
144	מדבר השעמום
158	בחזרה לארץ הילדים המתים
162	עיר המבגרים
172	מסע הילדות
179	בית הספר חיים משגעים
183	החיים בבית הספר חיים משגעים
193	החזרה הביתה

מְרִטָּה צִיְרָה אֶת עֵצְמָה

בְּרִטָּה צִיְרָה אֶת עֵצְמָה

הערת המחבר

את הספר הזה כתבתי כאבא צעיר בשנת 1999 כשהייתי בן ארבעים וחמש. הקראתי אותו בכתות של בנותי - שנקראות בספר מרטה וברטה - והילדים שמחו מאוד. בנינו על קרש עץ גדול את ארץ הילדים מפלסטלינה וזאת התמונה שאתם רואים על החלק הפנימי של הכריכה. עשינו יומולדת של ארץ הילדים שבה בקרו הילדים בהר החלומות, ביער המוצצים, בעיר הברביות, במערת הכאבים הנוראיים והתנסו בכל שאר המקומות כמו מרטה, ברטה וילדי הלילה. הם אפלו קבלו תעודות שכתב המנהל הטוב, שמאשרות שבעל התעודה הוא ילד לכל החיים. כן, יש מנהלים כאלה שמאפשרים לילדים להשאר תמיד ילדים. בדרך כלל זה הופך אותם למבגרים יותר מצלחים. הספר נשלח להוצאות ספרים וחזר כלעמית שבא. ההוצאות לא היו מוכנות להוציאו לאור בגלל שהן אמרו שהוא שמן. הן התכונו לומר שיש בו הרבה עמודים וזה יעלה להן הרבה כסף להוציא אותו לאור, אבל הן העליבו את הספר. עכשו, באחור של שמונה-עשרה שנים, אני מוציא אותו לאור כי יש לי קצת יותר כסף ואני לא צריך טובות מהוצאות הספרים האלה. אבל ארץ הילדים אף פעם לא משתנה.

בהתחלה חשבתי לשים בספר את הציורים של מרטה וברטה כשהן היו ילדות, הן צירו המון ציורים לכל הפרקים של הספר. אבל אז התייעצתי עם מאיר ידוע מאוד - דני קרמן - הוא שאל אותי שאלה תמימה של ילד: "תגיד, למה ספרי ילדים כותבים בדרך כלל מבגרים ולא ילדים?" לא ידעתי מה לענות לו. אז הוא אמר שגם את הציורים מבגרים צריכים לעשות. שתקתי והתאכזבתי. אבל אחרי שראיתי את הציורים שלו צחקתי: דני הוא בן שבעים ושבע אבל מציר יפה כמו ילד בן שבע. הדמיון שלו רק צומח עם השנים. זו המחמאה הכי גדולה שאני יכול לתת לו. אבל זה לא היה סוף הספור עם דני. הוא שלח לי איורים ראשונים להראות לי איך יראו הדמויות. הוא עשה אותי מבגר ומכער, את מרטה וברטה גם לא עשה כל כך יפות ואפלו את נליה, הכלבה שלנו, עשה בלי שום כבוד. כמו איזו כלבה קטנה ועלובה קזאת. צלצלתי אליו ואמרתי לו שיעשה אותנו יותר יפים. דני כעס עלי נורא. בהתחלה הוא אמר לי שלא אחשב שאני נראה יותר יפה מאשר באיורים שלו. שהוא עוד עשה לי טובה שלא איר אותי כמו שאני באמת. אחר כך הוא אמר לי שהוא בכלל לא יודע לאיר אנשים יפים, כך שלא אצפה ממנו לשום איור מחמיא. אחר כך הוא נזף בי שאיני מבין שאיורים לספר ילדים זה לא הזמנה לאיורי אלבום משפחתי. אחרי זה הוא המשיך להעליב אותי ואמר שאין לי בכלל חוש הומור ושאני לא מוכן שיצחקו עלי ועל מרטה וברטה. זה שאין לי חוש הומור היה באמת מעליב. נסייתי לענות לו אז הוא אמר לי שלא אדבר אליו כמו פסיכולוג. אז שתקתי כי אני לא יכול לדבר

לא כמו פסיכולוג. זה מי שאני. "אז לפחות תעשה את הנמישים במקום הנכון - על מרטה ולא על ברטה" - לזה הוא מיד הסכים. טיפוס מוזר הוא הדני הזה, מצד אחד ילד מצד שני כזה דיקן. אחר כך הוא אמר שיש לו בעיה: בספור, הוא הסביר לי, עפר יכול להפך ממבגר לילד בלי בעיה, אבל באיורים איך הוא יציר אותי פתאום שונה? איך ידעו שזה אותו אדם? זה לא הסתדר לו. אבל אני רק אמרתי לו שבפנים אני תמיד ילד אפלו שאני מבגר מכער כמו שהוא עושה אותי. רבנו ופחדתי שהוא לא ירצה לאיר את הספר. אחרי זה התפייסנו וחזרנו להיות חברים - ככה זה שני מבגרים - כמו שני ילדים.

המקצוע שלי הוא פסיכולוג קליני. כזה שמדבר עם ילדים ומבגרים על מה שהם מרגישים, על החלומות שלהם ביום ובלילה. העבודה שלי מאפשרת לי לגור בארץ הילדים משום שברגשות ובחלומות שלנו כלנו תמיד ילדים. כשאני יוצא מארץ הילדים והולך לסדר משהו של גדולים - נניח בבנק - אז לאנשים שם לא אכפת מה אתה מרגיש והם לא שואלים אותך על מה חלמת בלילה. אז אני נזכר שהגעתי לארץ המבגרים.

עפר

ינואר 2018

חיפה

רציתי לספר לכם שהכי הרבה עזרה לי אוילין מהוצאת סטימצקי. התייעצתי איתה בכל דבר והיא תמיד רצתה לעזור. אני אוהב מבגרים כאלה. אורי קרמן ערך את הספר בטוב טעם ועוד הוסיף הצעות יפות. גם אפרת, מאיה, שמאי ואבנר - כלם היו נחמדים וחיכנים והרגשתי ש"ארץ הילדים" מאוד חשובה להם. אני לא אומר להם תודה משום שאם אגיד להם תודה אז מה אתי? אז החלטתי כמו ב"ארץ הילדים" לא להגיד תודה לאף אחד, גם לא למרטה, ברטה ונליה. אני רק רוצה להגיד לכם הקוראים שלי תודה משום שברגע שאתם קוראים את הספר שלי אתם עושים אותי חשוב, וזה נעים לי.

הקדמה

אני רוצה לבקש סליחה מתלמידי כיתה ג' בבית הספר הרצל בחיפה, שם לומדת מרטה, הבת שלי, ולהם אני מספר על "ארץ הילדים". כי כשהלכתי ברחוב אחר כך ופגשתי אותם היו לי פנים של מבגר, עשיתי פרצוף של מבגר, הם פגשו את הפנים המזיפות שלי, של מבגר, ולא הצלחתי להוריד את המסכה ולחייך אליהם. המבגר הזה ששכח לצחק ולחייך, הוא לא בכונה עושה פרצוף כזה. כשהיה ילד, אם היה יודע שככה הוא יפחיד ילדים, היה כועס על עצמו, ומבטיח לעצמו, להתנהג יפה לילדים כשיגדל.

גם לי זה קורה, כשאני הולך ברחוב ופוגש אתכם. רק אחר כך אני נזכר שאכזבתי אתכם, כי שוב הייתי מבגר. אך כשאני מספר לכם על ארץ הילדים, נפתח השער, ואני שוב ילד.

אז שוב, סליחה בשם כל המבגרים שאף פעם לא בקשו סליחה מילד, אבל תמיד מבקשים מהילד להגיד סליחה. תסלחו להם, כי הם שכחו מה זה להיות ילדים, וכנראה יותר אף פעם לא יזכרו.

גם לי מרטה אומרת תמיד, אבא, למה אתה כזה רציני ולא מחיך, אבל אפילו לה נמאס כבר להגיד לי את זה, ואני חושב שהיא התיאשה, כמו כל הילדים, שאי פעם יראו על הפנים שלי את כל מה שאני מרגיש בפנים, כמו אצל ילדים, ושאחייך אליה כמו ילד.

כשאתה גדל, זה לא שלוקחים אותך לחדר סודי ומלמדים אותך סודות נגד ילדים, ואיך לנצח ילדים או להפחיד אותם, ומשביעים אותך לעולם לא לגלות את הסוד הזה לילדים. זה פשוט מה שאומרים לך המבגרים האחרים שאתה רוצה להתקבל לחברתם, אבל אומרים את זה בלי מלים. ומה שאומרים בלי מלים הוא יותר חזק ממה שאומרים עם מלים. אז אני רוצה לגלות לכם סוד, ילדים, שמה שאתם רואים, זאת רק מסכה, ולא באמת. ככה זה הפנים של מבגר.

ארץ הילדים הולכת ומקפפת בחומה, בכל יום נוספת עוד שורת אבנים ואתה רואה פחות ופחות. כאשר החומה מגיעה לגבה העיניים ועוברת אותן, נעלמת פתאום ארץ הילדים מעיניך, ואתה לא יכול לשוב ולהזכר בה. ואז אתה אפילו לא יודע שאתה בתוך כלוב ולא יכול לראות את מה שיש בחוץ. בהתחלה, אתה עוד מנסה לזכור, אבל אור השמש מערפל את הזכרונות, ודוקא בלילה כשאין אור, ולא רואים טוב, חוזרת אליך לעתים ארץ הילדים. ככה זה, יש דברים שרואים יותר טוב דוקא בחשך.

כשהקראתי את זה לברטה, היא אמרה לי לשנות את זה, ולהחליף את הסליחה, כי סליחה זה של מבגרים, ובמקום זה פשוט לכתב שלא התפונתי לעשות פנים של מבגר. אבל מרטה, שהיא קצת יותר גדולה, אמרה לי להשאיר את הסליחה.

פִּטְפוּטִית

אף פעם לא נותנים לי לגמור את המשפט. תנו כבר להגיד משהו... נעשיתי פטפוטית כי ההורים שלי לא הקשיבו לי, אז התחלתי לדבר יותר ויותר כדי שיקשיבו לי עד שנעשיתי פטפוטית.

גִּלְגֻּלֹּנָה

לעשות גלגלון זה פשוט כסף. מי אמר שצריך להביט על העולם ישר ולא הפוך? אני לא מאמינה למבגרים שאומרים שהעולם הוא ישר ומסדר.

פִּיפִינָה

פעם ברח לי פיפי וכלם עשו מזה עניין... אני לא נעלבת שקוראים לי פיפינה, בכלל לא, נשבעת לכם שלא! בעצם אולי קצת כן... תדעו לכם שרק מי שעושים עליו חרם וקוראים לו בכנויי גנאי הופך לילד חזק שסומך רק על עצמו ולא אכפת לו מה שאחרים אומרים.

לְכֻלֻּכִּית

הכי כף בעולם זה להתלכלך בביץ, בצבעים ובכל דבר. תגידו לכל ההורים הפעסנים שלכם שילד שלא מתלכלך הוא לא ילד, לא לומד לשחק ולהנות ולכן גם לא יהיה בעתיד מבגר מצליח.

מתנוני

אני אוהב לחלק מתננות אבל אני יותר אוהב לקחת אותן בחזרה אחרי שחלקתי. ככה אני מקבל המון מתננות מכלם. הכל התחיל מזה שההורים שלי תמיד שכחו את יום ההולדת שלי. אז התחלתי לחלק לאחרים מתננות. אחר כך גליתי שאני נותן לאחרים את מה שאני רוצה לקבל. אחר כך גליתי עוד דבר, אבל זה באמת סוד, שמה שאני לא אוהב בעצמי אני מוצא אצל אחרים - למשל, את זה שאני אוהב כל הזמן לקבל מתננות. אם בלבדתי אתכם זה בגלל שאני מבבל ומתבלבל ביני לביניכם, מה שלי ומה שלכם... זה קורה לי כל הזמן.

ישנוני

אומרים שאני כל הזמן עייף. הם רק לא יודעים שאני חולם ולא רוצה להפסיק באמצע. כל לילה אני יוצר סרטים בארץ מלא: אני הבמאי, כותב את הטקסט, מלהק את השחקנים ומעצב את התפאורה. אתם יודעים איזה כיה זה? מה יותר טוב, לקום בבקר ולשכח הכל?!

פצעוני

אני מכיר כל פצע. יש לה פצע אני אגיד לה בדיוק מתי ואיך הוא יבריא. אני נפצע הרבה, אולי כי אני רוצה שיטפלו בי, ואחרת, לא שמים לב אלי. תגידו, זה לא כיה להיות חולה ושמטפלים בה?!

ממתקני

היום יש לי מגרת ממתקים סודית. אבל כשאהיה גדול אני בטוח שתהיה לי חנות ממתקים גדולה. למה אני כל כך אוהב ממתקים? פי יש מבגרים ששמים כל מיני דברים מתוקים בתוך הממתקים ועושים בכונה שלא תוכל להפסיק לאכול אותם עד שתשמין כמו דב וכלם יצחקו ממך. בתור ענש צריך להכריח את המבגרים האלה לאכול את כל הממתקים שהם מיצרים.

כעסני

כלם כועסים אבל רק לי קוראים כעסני לכן אני כועס. עפר הפסיכולוג אמר שזה טוב שאני כועס, כי אני עושה מה שאחרים מפתים לעשות. פעם אמר לי שאם לא הייתי כועס הייתי חרד. אתם מבינים את זה?

אזן המן

הילדים אומרים שאני המנהל הרשע. אני רשע? אני סתם ילד פחדן. אני מפחיד את הילדים כי אני נורא מפחד מהם. אבל את הסוד הזה אל תגלו לאף אחד. בליזה אני חולם על כל מיני תעלולים שהילדים עושים לי ואז מתעורר בבקהלה...

בלגנה

בלגן זה גם סוג של סדר אבל אחר. המבגרים לא מבינים שהדברים הכי יפים צומחים מתוך בלגן. אפילו העולם התחיל בתהו ובהו. הם לא מבינים שלפני כל דבר יפה וחדש שאת עושה היה בלגן שהפך לסדר.

ברטה

בארץ הילדים רציתי להיות שחקנית, אבל כעת אני חולמת כשאגדל לנהל בית יתומים. תדעו לכם שיתומים אלה לא רק ילדים שהוריהם מתו, אלא גם ילדים שהוריהם שכחו אותם, גם להם יש הרגשה שהם יתומים. גם אני לומדת רפואה כדי שאוכל לטפל בכל הילדים החולים שיגיעו אלי. כל הזמן אני מדמינת איך יראה בית היתומים שלי ואיזה כף יהיה שם לילדים. נליה בטוח תעזור לי.

מרטה

הילדים אומרים שאני מקשיבה להם עם ניצוצות בעינים. הם רק לא יודעים שהם רואים את הניצוצות שלהם בעינים שלי. בארץ הילדים רציתי להיות פסיכולוגית של ילדים, אבל עכשו אני לומדת רפואה כדי להיות פסיכיאטרית של ילדים. כך אוכל גם להקשיב לילדים וגם לתת להם תרופות כשהם צריכים.

נליה

כשאתם מביטים לי בעינים אתם רואים שם רגש שלהרבה אנשים אין. כשקורה לכם משהו אני תמיד אעזור לכם.

עפר

אני ילד שהתחפש למבגר והתחפשות משתפרת כל יום. כשהייתי בן שש נעמדתי באמצע הרחוב ושאלתי "מי אני?" אז נשבעתי לזכור ולא לשכח את הרגע הזה שהייתי ילד. לזכור ולא לשכח כמה ילדים סובלים, כמה הם לבד ואיזה סודות מיחדים יש להם. אחר כך נעשיתי פסיכולוג של ילדים שנוזף בכל ההורים שלא באמת מקשיבים לילדים שלהם.

הכניסה לארץ הילדים

היום, טילתי בעיר מגורי חיפה, במורדות הכרמל, עם שתי בנותי. מרטה בת השמונה, שערה חום, עיניה ירקות ויש לה נמישים על האף שהיא מתבישת בהם. וברטה בת החמש, בלונדינית, גם בעלת עינים ירקות, ובינתיים אין לה שום דבר שהיא מתבישת בו, אולי חוץ מהמוצץ. ונליה, הכלבה שלנו, שדומה לזאב ויש לה פרפר לבן על החזה, היא באמת לא מתבישת בכלום ורק כשכועסים עליה היא עושה עינים עצובות. אתם יודעים, חיפה היא עיר יפה, וביתנו נמצא למעלה על ההר ומשם אני רואה את הגבעות והים. פתאום נזכרתי שראיתי שער כזה, בצבע ירק-כחול, בתוך סבך שיחים שמקף בלו בצמחי אפונה ריחנית ובנרקיסים. היה נדמה לי שהשער הזה מכר לי וכבר הייתי במקום הזה.

שאלתי את הילדות שלי אם השער הזה מכר להן.
הן חשבו רגע, אחר כך הביטו אחת על השניה, חיכו קצת,
ואז אמרו יחד:
"זה השער!"
אמרתי להן שזה לא יכול להיות,
והן אמרו בפליאה:
"מה אבא,

אתה לא יודע שזה השער לארץ הילדים!?"
עצרנו את הליכתנו, טפסנו בחזרה עד לשער הירק-כחול והצצנו דרך הסורגים.
היה שם גן משחקים גדול, אבל לא ראינו בו אף ילד. השמים היו בצבע תכלת חור, והחול, גם הוא היה
אפרפר יותר מאשר צהב. עצים בודדים היו פזורים בחול החם, ועליהם, היו בצבע ירק כהה, ללא ברק. העץ,
שממנו היו עשויים המתקנים, נראה ישן ומקלף.

"שום דבר לא זו שם,
אפלו לא העלים של העצים,"
התפלאה מרטה.

"איזה שקט,"

צָעָקָה בְּרִטָּה.

נָלְיָה דַחְפָּה אֶת אֶפֶס דָּרָךְ הַסּוּרְגִים וְרַחֲרַחָה אֶת הָאוֹר.

גַּם אָנִי הִתְפַּלְאֲתִי, כִּי זָכַרְתִּי שְׁבָאֲרֵץ הַיְלָדִים הַצְּבָעִים הָיוּ תָמִיד יוֹתֵר חַיִּים, וְהַקּוֹלוֹת יוֹתֵר רוֹעֲשִׁים.

"אֲדוּנִי הַשׁוֹמֵר!"

"אֲדוּנִי הַשׁוֹמֵר!"

קָרָאתִי.

דְּבִי רוּזָה, שֵׁשֶׁב בְּצַד עַל שְׂרַפְרָף, נִגַּשׁ אֲלֵינוּ מְנַמְנֵם וּמִתְנַדְּנֵד כְּזֶקֶן שִׁמְפּוּרִיעִים לוֹ.

הִיְתָה לוֹ אֶזֶן אַחַת גְּדוֹלָה יוֹתֵר שֶׁהַצִּיצָה מִתַּחַת לְכוֹבֵעַ אָפֶר. עַל יָדָיו הָיוּ כַפְפוֹת אֲדָמוֹת, כַּפְתוּרֵי זָהָב עַל פְּרִוֹתָהּ הַחוֹמָה וּמִפְתָּח גְּדוֹל תְּלוּי עַל הַצְּוָאר. הָעֵינַיִם שְׁלוֹ צֶחֶקוֹ כְּמוֹ עֵינָיו שֶׁל יֶלֶד, אֲבָל מִסְבִּיב לְעֵינַיִם הָיוּ קִמְטִים וּמִתַּחַת לְכוֹבֵעַ בְּצַבְצוֹ שְׁעֵרוֹת שִׁיבָה.

נָלְיָה חֲשֵׁפָה אֶת שְׁנֵיהָ.

"נָלְיָה,

הַשְׁתַּגְעַת?!"

כְּעֶסְתִּי.

"מָה אַתְּ עוֹשֶׂה, זֶה דְּבִי חֲמוּד.

בְּבִקְשָׁה, פָּתַח לָנוּ אֶת הַשַּׁעַר,"

אָמַרְתִּי.

הַדְּבִי הַצְּבִיעַ בִּידוֹ הָאֲרָכָה וְהַרוּזָה לְעֶבֶר שֶׁלֹּט שָׁבוּ הִיא מְצִיר מְבָגֵר וְעֵלִיו סִימֵן שֶׁל אִיקָס.

מִרְטָה וּבְרִטָּה קָרָאוּ:

"תִּפְתַּח..."

תִּפְתַּח לָנוּ..."

וְטִלְטְלוּ בִּידֵיהֶן הַדַּקּוֹת אֶת הַשַּׁעַר הַכָּבֵד.

הַשׁוֹמֵר, מִיָּד וּבְלִי לְהִסִּיר אֶת הַמִּפְתָּח מִצְּוָאוֹ, פָּתַח לָהֶן אֶת הַשַּׁעַר.

באותו רגע הבנתי שהיה אסור לי להגיד:

”בבקשה,”

כי זו מלה שסוגרת את השער לגן הזה.

מרטה וברטה, משכו אותי בידי, חזק, דרך הברזלים, כאלו אני יכול לעבר בין הסורגים, ובכו שיתן לי להכנס.

אבל לי לא היה נעים, ואמרתי, שאם השומר לא מרשה, אני אנסה לדבר אתו.

הדבי שפשף את כפפותיו האדמות כאלו היה לו קר, דגדג את כפתוריו הזהבים כאלו זה מצחיק, ואמר

שיעשה לי מבחן.

הוא ישאל אותי שאלה, אם אדע לענות עליה הוא יתן לי להכנס.

הסכמתי.

הוא שאל אותי

אם כואב לי משהו.

הפתעתי מהשאלה הפשוטה,

והשבתי שלא.

הוא הוסיף ושאל,

האם יש לי איזה פצע או מכה כחלה באיזה שהוא מקום בגוף.

שוב השבתי בפשטות שלא.

הדבי אמר שאני לא יכול להכנס, כי לילד תמיד כואב משהו. ולכל ילד, היכן שהוא בגופו, יש פצע או מכה

כחלה. אחת לפחות.

”תן לו עוד הזדמנות,

אחרונה,”

התחננו מרטה וברטה.

”אחרונה!”

הזהיר הדבי באצבע שעירה שהניף לעברי.

מרטה וברטה הדביקו ראשיהן לסורגים מן העבר האחר ולא זזו.

הדבי בקש שארצה לו

איך אני הולך.

פסעתי הלוך ושוב לפני שער הגן, בהליכה ישרה ומסדרת, כמו שאני הולך תמיד.

הפנים של השומר היו רציניות, והוא אמר לי שאם איזה ילד יבוא מולי, אני אדרס אותו, כי אני הולך כמו

מבגר, ובכלל לא מביט למטה.

שוב נכשלתי.

מרטה וברטה היו נבוכות לראות אותי, את אבא שלהן, נכשל שוב ושוב.

כנסתי ראשי בין כתפי והתביישתי.

”אבא,

אתה כמו ילד,”

צחקה פתאום ברטה מכף רגל ועד ראש,

ועיניו של השומר אורו.

"נסיון אחרון!"

הכריזו.

"והפעם, אחרון באמת."

"אדוני,

קרא הדב,

"האם יכול להיות, שאתה איש בתוך ספור שצריך להסתים בסוף?"

"שטויות,

פלטתי בחינה, ובטלתי בהנף יד.

השומר הרים את המפתח הכבד ונעל את השער החורק פעמים.

"די, די,

יללתי, ודמעות חמות ומלוחות התגלגלו על לחיי ונטפו לתוך פי. גם מרטה וברטה בכו מן העבר השני של השער, ולא רצו להפרד. מבעד לדמעות שמלאו את עיני, ראיתי את ארץ הילדים משתרעת לפני והשער היה פתוח לרוחה. והשומר, הדבי הרזה והמוזר, מושיט לפני את היד, קד קדה,

ואמר לי:

"הכנס ילד,

רק אל תשכח להזכיר לי, למחוק לך את כל הזכרונות, כשתצא מכאן."

עכשו ילדים, אני בארץ הילדים, בוכה וצוחק מאשר ושמחה. והדבר הראשון שאני מרגיש זה שהפתק של החלצה מגרד לי בצוואר, ויש לי קפלים בגרב שלוחצים לי בתוך הנעל.

וכמעט שכחתי,

איזה כיף שקוראים לי עפר, לכן השומר לא החליף לי את השם כשנכנסתי לכאן, כי עפר, אפלו אם הוא

סבא, תמיד נשאר עפר.

"נליה!

חפי לנו רגע פאן, ליד השער. אל תלכי, ואל תציקי לדבי, אנחנו תכף חוזרים."

